

Een varkenshaas met pepersaus, of een heerlijke malse biefstuk.

[Psalm 63, 1-4]

Een lekker koud biertje onder de zon op een terras of in je tuin.

Een mooie, dikke, zoete schol.

Onze God geeft ons zoveel lekkers!

Kijk 's avonds naar je bord en je ziet Gods grenzeloze verstand van smaak en ingrediënten.

En dan kijken we alleen nog maar naar het eten en drinken dat we van hem krijgen.

En dus komt de vraag op:

Als God zulke mooie en lekkere dingen al in zijn schepping legt, hoe mooi en groot moet God zelf dan niet zijn?

Nou, daar staan we in dit heilige uur bij stil.

Bij het centrum van het leven van christenen: God.

En dat doen we aan de hand van Psalm 63.

Maar eerst aan de hand van ons eigen leven.

Ik wil je vragen je leven 's vóór je te zien.

Wat zie je als je daar vanavond naar kijkt?

En hoe zie je het voor je over 10, over 20, over 50 jaar?

Is het niet dit:

“Ik ga naar school, ik wil m'n diploma en rijbewijs halen, ik wil verkering en trouwen, ik wil kinderen krijgen, ik heb een leuke baan of: ik heb een goed inkomen, ik onderhoud vriendschappen, ik laat me zien op verjaardagen en feestjes, ik wil geregeld op vakantie, ik verhuis vervolgens naar iets groters en mooiers, dan word ik hopelijk opa of oma, dan ga ik met pensioen, dan ga ik nog een jaar of twintig van alles en nog wat doen, en dan, ja, dan ga ik dood.

En dan ga ik niet naar de hel.

Dan ga ik naar de hemel, want ik geloof in God.” [stilte]

Ik denk dat de meesten hier zullen zeggen dat dit ongeveer de visie op hun leven is.

En dan hoor je vanavond die schokkende zin uit Davids psalm:

“Uw liefde is meer dan het leven!”

Dat is wel een andere visie op het leven, of niet dan?

“Hè David, hoe zie jij je toekomst?”

En dan zegt hij:

“Maandag wil ik Gods liefde ervaren, dinsdag zoek ik God, op donderdag smacht ik naar God, ‘s zaterdags hunker ik naar God, op zondag ga ik Gods macht en majesteit zien, en in de rest van mijn leven laat ik me steeds door Gods liefde vullen, en dan, ja, dan ga ik dood.

En dan ga ik niet naar de hel.

Dan ga ik naar de hemel, want ik wil bij God zijn.”

Dat is Davids visie op het leven.

Niet een klein beetje anders!

Daarom is het zo goed om je leven 's vóór je te zien!

2. En spiegel je dan 's aan Davids relatie met zijn God

David is de koning van Israël (zie vers 12).

Maar op dit moment is daar weinig van te zien.

Hij wordt bedreigd en achtervolgd.

Enne... misschien had je het verwacht, maar hij wordt niet door Saul achtervolgd.

Nee, was het maar zo – dat is tenminste een 'vreemde'.

Nee, het is nog veel erger.

Z'n eigen zoon, z'n bloedeigen Absalom wil de troon van z'n vader.

En dus moet z'n vader dood.

David vlucht met z'n hofhouding en z'n vrienden de woestijn in.

En terwijl z'n laatste uur elk moment kan slaan, spreekt hij de woorden uit die we net lazen:

“God, u bent mijn God, naar u smacht mijn ziel en hunkert mijn lichaam!”

Weet je wat je hier ziet?

Hier zie je geen zoekende man die losstaat van God.

Hier zie je geen man die geen relatie met God heeft.

Integendeel!

Hier zie je een uitermate intieme band tussen David en God.

David kent God en heeft zich aan hem verbonden.

Daar slaat natuurlijk dat typisch Bijbelse woord 'verbond' op.

David verbindt zich op de meest intieme manier aan God.

Dat wil zeggen: David spreekt hier niet even een geloofsbelijdenis uit.

Zo van: handen in de zak: 'Ik geloof in God de Vader, de Almachtige...'

Dat absoluut niet.

Je krijgt veel eerder de indruk dat God het mooiste en liefste bezit van David is.

“God, u bent *mijn* God!

David kent de God die zich bekendgemaakt heeft.

David kent Genesis 17: 7, waar God tegen Abraham zegt:

“Ik sluit een verbond met jou (Abraham) en met je nakomelingen (waaronder David), met alle komende generaties (waaronder ook wij, mogelijk gemaakt door Jezus Christus)... en ik zal hun God zijn.”

“Ik zal *hun* God zijn!”

Dus David weet, dus ik weet: die oeroude God van Abraham leeft, en is ook *mijn* God.

Wanneer David uitschreeuwt “God, u bent mijn God!” dan zegt hij twee dingen:

1. “Mijn God, ik zoek mijn geluk in u – en in niets anders! Ik smacht en hunker naar u – en naar niets anders!”

En in de tweede plaats zegt David: “Mijn God, ik vertrouw erop dat u zelfs nu – hier in de woestijn - in mijn diepste behoeften voorziet!”

Spiegel jezelf ‘s aan Davids relatie met zijn God.

Ben jij vanavond als David?

Misschien denk je nu wel: “Ja, ik begrijp wel wat je bedoelt en waar je heen wilt, maar zoals jij het nu zegt is het mijn taal niet.

‘Verbond’ en ‘smachten’ en ‘hunkeren’... daar heb ik niks mee – zo praat ik niet.

Dat begrijp ik.

Bedenk daarom dat wanneer je je spiegelt aan koning David, dat dit de vraag is:

Heb jij al ‘s tegen God gezegd dat hij jouw God is?

Heb je ooit Jezus Christus al ontmoet, die de weg die jij loopt - de weg van de opstand tegen hem - blokkeert, die je een stopteken geeft, en die je van de weg afhaalt.

En die je vervolgens de verklaring van zijn Vader laat zien.

Een vrijheidsverklaring, ondertekend met zijn eigen bloed, het bloed van een nieuwe relatie, van een nieuw en intiem verbond met hem.

En heb je hem ooit recht in de ogen aangekeken en hem horen zeggen: “De koning vernietigt hierbij je overtredingen en vergeeft je je opstand tegen hem en heet je van harte welkom in zijn machtig mooie koninkrijk, wanneer je voor hem knielt en hem eeuwig trouw zweet.

Heb je in je leven totnogtoe die Jezus al ‘s ontmoet?

David kent de Vader van Jezus.

Maar zowel de Vader als Jezus zeggen: “Ik ben beter dan alles wat je in het leven van mij kunt krijgen.”

Spiegel je daarom vanavond aan Davids relatie met zijn God.

3. Gelukkig geeft God ook ons woestijnervaringen

Want, ja, dat zou je nu natuurlijk kunnen tegenwerpen.

“Ja, waarom zou ik?

Waarom zou ik een intieme band met God zelf moeten hebben?

Sorry hoor, maar eerlijk gezegd heb ik alles wat ik nodig heb!

Ik heb die hele God niet nodig, laat staan dat hij *mijn* God zou moeten zijn.”

Als je dit tegen koning David zou zeggen, zou hij je eerst *tot zijn eigen schaamte* gelijk moeten geven.

Want denk erom dat-ie alles goed voor elkaar had.

Hij was rijk, had meerdere vrouwen, was knap, stond aan het hoofd van een machtig leger, woonde in een schitterend paleis.

Kortom: wat had David nog nodig?

En toch... op een dag... had hij niet genoeg.

Middagdutje... wakker worden... wandelingetje op het balkon... beetje naar beneden rondkijken...”Hé, lekker ding!”...even regelen...*onenightstand*...

En nu zegt-ie jaren later: “God, u bent mijn God!”

‘Jaja, nou, in die nacht met Batseba had David allesbehalve een intieme band met zijn God!’

Inderdaad, toen was God zijn God niet.

Met Batseba dacht hij het geluk gevonden te hebben.

God had hij niet nodig – en als dat ook jouw levensvisie is dan zou hij zou je tot zijn eigen schaamte in eerste instantie gelijk geven.

Daarom geeft God David, maar ook ons, woestijnervaringen.

En waarom doet God dat?

Omdat hij je niet in de satanische leugen wil laten geloven waarmee deze preek begon.

En die leugen is dat je gelooft dat het leven inhoudt dat je van de ene fase in dit leven naar de andere gaat.

En dat je jezelf daar zo goed of zo gelukkig mogelijk doorheen slaat.

Tot aan je sterfdag.

Dat is het leven niet.

De media, de reclamewereld en iedereen die God en Jezus ontkent, willen van deze wereld een paradijs maken.

De wereld heeft een stem en die zegt je elke dag: “Geloof me! Pak me aan! Trek je portemonnee, en koop me!”

En we zouden het doen, als God ons geen woestijnervaringen gaf.

Iedereen voelt zich van tijd tot tijd leeg, en eenzaam, en iedereen heeft wel eens het gevoel dat alles wat je doet onzinnig is, en je wordt van tijd tot tijd ziek.

David zegt vanavond tegen je: “Geloof het niet! Pak het niet aan! Koop het niet!”

Want alles wat je in de wereld kunt krijgen, houdt je hongerig.

En als je die honger kent, moet je nu naar David luisteren.

“Beste jongen, lieve meid, je kunt het ontkennen, maar weet je wat jij hebt?

Jij hebt honger naar God, en je probeert je honger te stillen met van alles... behalve met God zelf.”

David heeft meerdere woestijnervaringen gehad.

Tijdens psalm 63 natuurlijk, want toen zat-ie er letterlijk in.

Maar op het balkon, kijkend naar de bloedmooie Batseba, had hij het ook.

Maar dat is een voor het oog verborgen leegte en eenzaamheid.

Toen David die middag wakker werd, was hij ondanks zijn uiterlijk en rijkdom zo leeg als wat.

En het avontuur, Batseba moest die leegte in David vullen.

Echt, je hoeft niet vier weken in de polder of in de Soesterduinen te gaan zitten om een woestijnervaring te krijgen.

Als je morgenvroeg wakker wordt, is de kans groot dat je er één hebt.

Dat je je leeg voelt.

God zelf geeft je geregeld die ervaring.

En hij geeft je elke morgen de kans om je geluk in hem of in iets anders te vinden.

Het eerste maakt je gelukkig, al het andere maakt je vroeg of laat kapot, ziek en ongelukkig.

Gelukkig geeft God net als aan David ook aan ons woestijnervaringen.

4. En hij laat zich wekelijks machtig mooi zien

Dat is het tweede wat God doet.

Hij geeft ons woestijnervaringen, zodat je doorkrijgt: De God van Abraham, de Vader van de gekruisigde en weer levende Jezus, die moet mijn God zijn!

Maar voordat je die woestijnervaringen krijgt, wil hij zich aan je laten zien.

En wel tijdens heilige uren.

Hier... in de kerk.

“God, u bent mijn God!”

Dat zegt David middenin de woestijn.

En als je verder leest, dan ontdek je hoe David tot die grootse uitspraak komt.

In vers 3 zegt hij:

“In het heiligdom heb ik u gezien, uw macht en majesteit aanschouwd.”

Oftewel: David kent God en zijn macht en zijn majesteit van de tempel in Jeruzalem.

Kijk, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament is God niet gebonden aan een gebouw.

David bidt dit prachtige gebed midden in de woestijn.

En wij kunnen op de fiets, in de file, op je slaapkamer of waar dan ook tot God bidden.

Je kunt altijd en overal naar God.

Maar in de tempel, en in de kerk, daar laat God zich aan je zien.

“Ik heb u en uw macht en uw majesteit gezien!”

Gods macht en Gods majesteit.

Dat betekent: Gods macht en pracht.

Oftewel: God is machtig of heerlijk mooi.

God laat zich wekelijks machtig mooi zien.

Ik hoop dat jullie dit hier vaak ervaren; je mag het in ieder geval verwachten.

Dat jullie wekelijks zien hoe machtig mooi God is.

Of, om met de woorden van Paulus uit zijn brief aan Korinte te spreken: dat je na de kerkdienst naar buiten gaat en denkt: “Vanmorgen, vanavond was God zelf in ons midden”.

Want daar gaat een kracht van uit!

Samen God aanbidden, samen kijken naar hoe machtig mooi God is

Daar gaat een kracht van uit!

En weet je, dat is een kwestie van leren.

We moeten God *leren* aanbidden en we moeten God *leren* zien op de manier zoals David die beschrijft in vers 3 van Psalm 63.

En waarom?

Omdat die goddelijke macht en die goddelijke majesteit ervoor zorgt dat je morgen of overmorgen of aanstaande donderdag woestijnervaringen doorstaat.

Zodat je ondanks pijn of leegte of eenzaamheid of zinloosheid kunt zeggen: “Maar ik ken mijn God! Hij is er!

Ik zie, en beleef, en ervaar met mijn broers en zussen hoe machtig mooi hij is.”

Als God hier graag wil zijn, dan zet dat de kerkdienst wel schitterend op scherp, vind je niet?

Want dan kom je niet in de kerk om te horen waarom je wel op de Christenunie en niet op D’66 of de PVV moet stemmen.

Je komt hier niet om je voorkeur voor psalmen of opwekking te laten blijken.

Je komt hier niet omdat je graag vermaakt wilt worden.

En waarom niet?

Omdat het hier wekelijks om God en zijn macht en zijn heerlijkheid en zijn majesteit en zijn glorie draait.

“In het heiligdom heb ik *u* gezien!”

Een christen leeft voor maar één ding:

Zijn God groot maken.

En God leeft maar voor één ding:

Grootgemaakt en aanbeden worden, omdat hij het verdient.

Aan de hand van je prediker kijk je zondag aan zondag aan zondag naar *God*.

En hij is niet lelijk te krijgen.

Al heb je soms of misschien wel vaak het idee... God is niet lelijk te krijgen.

Hij is machtig mooi, heeft David ervaren.

God leeft om van al zijn heerlijke, machtige, glorieuze en wonderschone kanten bekeken te worden; hij wil zich wekelijks zo machtig mooi laten zien.

5. (Tenslotte:) Wie verlangt naar de gever verspilt zijn leven niet!

Stel, je ouders doen 's gek.

Ze organiseren een vijfgangendiner voor het hele gezin in “*De Mandemaaker*”.

Je gaat ernaar toe, je gaat lekker zitten en kijkt uit naar de verschillende gangen.

En terwijl je heerlijk aan de derde gang (een varkenshaas met pepersaus) bezig bent, klopt één van je broers op je schouder, en zegt:

“Heb jij pa en ma eigenlijk al gezien?”

Maar jij haalt je schouders op en eet lekker verder.

Misschien zie je dit niet snel gebeuren.

Maar weet je hoeveel christenen op deze manier christen zijn?

Ze genieten van hun varkenshaas, hun pilsjes en hun mooie, zoete schol.

Ze erkennen dat het allemaal van God komt.

Ze bedanken hem er zelfs voor.

Maar God zelf... met hem hebben ze niks.

Dat is: je leven verspillen.

En het is uitermate dom.

Wanneer je wel geniet van Gods gaven, maar niet geniet van de gever.

Wel genieten van de gouden ketting die je krijgt, maar niet van je vriend.

God geeft ons ontzettend veel materiële gaven.

En dat doet hij hier om: “Maak mij groot met wat ik je geef!”

David heeft ontdekt hoe je je leven niet verspilt, wanneer hij die geweldige zin op papier zet:

“Uw liefde is meer dan het leven!”

Hij *hoefde* die zin niet uit te spreken.

Hij wilde het!

Voor hem is het geen schokkende zin.

Het is de scherpste en mooiste waarheid van z'n leven!

En wie dat gaat ervaren, erkent tot zijn vreugde dat zijn God beter is dan al het plezier dat het leven je geeft: je familie, gezondheid, vriendschap, salaris, eten, waardering die je van anderen krijgt, seks, boeken, muziek, kunst, vakanties, computers, zonsondergangen en herfstkleuren.

Dat is inderdaad een scherpe waarheid.

Als wij onze aandacht meer richten op de schitterende giften dan op de grenzeloze schoonheid van de gever, dan aanbid je God niet – dan pleeg je afgoderij!

Wie meer van de schepping houdt dan van de schepper, pleegt afgoderij.

En zo'n iemand doet God en dus zichzelf zwaar tekort.

En dat geldt ook voor Gods geestelijke gaven.

Want misschien weet je allang dat het bij God niet om eten, geld en vakanties draait.

En je zegt:

“Nee, het gaat om vergeving, om genade, en dat je weet wat Kerst en Goede Vrijdag en Pasen inhoudt!”

Nee, hoe mooi die gaven ook zijn, ze zijn niet het doel van het evangelie.

Het is goed wanneer je bidt en dankt voor vergeving van je zonden.

En het is uitermate goed als je je Bijbel leest en Gods daden overdenkt.

Maar een christen verheugt zich het meest in wat het *doel* is van Gods vergeving van Bijbellezen en mediteren: genieten van God.

En weet je wat dan zo'n heerlijk gevolg is?

Dat je gaat ophouden met geloven om in de hemel te komen.

Jij bent anders: je gaat nu al genieten van God.

Je laat God zelf het centrum van je leven zijn: en niet dat wat hij je allemaal geeft.

Oftewel: je doet precies wat Jezus Christus hier op aarde deed.

Wie naar de machtig mooie Vader van Jezus verlangt, kan onmogelijk zijn leven verspillen..

Wie van het leven houdt, verlangt naar de gever van z'n leven.

[Laten we hem aanbidden]